

Стефанъ Караджа

ОРГАНЪ НА ДОБРУДЖАНСКИЯ МЛАДЕЖКИ СЪЮЗЪ ВЪ БЪЛГАРИЯ

Редакторъ: НАЧО ДОБРИЛОВЪ.

Излиза два пжти въ месеца

Годишенъ абонаментъ:

За членове . . . 20 лв.

За нечленове . . . 25 лв.

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ — УЛ. „НИШКА“, № 1.

ДА РУХНЕ НЬОЙ!

Имашъ нѣщо по-велико. —

Твойто

Право! Правото мощъ несломима,
Херувима съ огненъ мечъ, чрезъ
който въ бой и съ Ада си не-
победима.

Преди четиринадесетъ години, тамъ,
нѣкъде близо до блѣсковия Парижъ,
четирима или петъ души, следъ не-
дълги шушукания викнаха: „Ето миръ,
приемайте!“ Това бѣ „юридическата“
база, която се сложи на заговора,
продиктувана отъ умразата, отъ враж-
дата и гнѣва, които атмосферата на
войната бѣ така въ изобилие напла-
стила въ душитѣ на петимата автори.

Последицитѣ отъ „великото“ имъ
дѣло и тогава и сега сж на яве.
Жертви на тая явна неправда сж не
само победенитѣ, сж и победителитѣ.
Положението, което се създаде за
победенитѣ, обаче, е отгаваче. Та-
кова е и това на България. Много ѝ
взеха, тежко я обремениха. Ние, доб-
руджанци сме една частъ отъ взетото.
Между непосредственитѣ жертви на
Ньойската неправда сме и ние. Не

ще се убеждаваме повече въ необхо-
димостта да се събори това, което
безъ основи се построи. Самитѣ по-
бедители (Макдоналдъ и Мусолини) ни
се притокоха на помощъ, като го из-
реваха въ ушитѣ на тия, които още
спѣха. Всѣкой поне съ това е съгла-
сенъ, че нищо отъ този характеръ не
се прави, за да просъществува.

Четиринадесетъ години ние, поро-
бенитѣ, вече викаме, тржбиме. Гласо-
ветѣ ни сж вече прегракнали. Това не
ни отчайва. Сега тонътъ, като че ли,
е по-страшенъ. Наистина, шумътъ се
засилва, бумтеното расте, землетресе-
нието е неизбежно. Ние, прѣжитѣ
жертви, нѣмаме друго, освенъ да бж-
демъ готови за настъпващия моментъ.

Въоржени съ правото, съ вѣрата
и съ несломимиятъ си духъ, ние ра-
ботимъ да ускоримъ събитията. Да
видимъ разбити, унищожени веригитѣ
на Ньойи, вериги, които ни душатъ,
убиватъ, това е блѣнътъ на младитѣ
добруджанци.

В. Василевъ

председател на Съюза на мл. ор-
ганизации „Ст. Караджа“

Б. Н. С. Съюзъ и Добруджа

Изъ речта на Д-ръ Никола Минковъ,
бившъ председател на Б. Н. С., произве-
сена на VII редовенъ конгресъ въ гр. Русе.

„Добруджа ни е скъпа и ние
българско сърдце не я забравя, не
само заради това, че тамъ днесъ има
едно хилядно българско население,
което говори езика ни и живѣе съ
идеалитѣ ни, но и защото тази До-
бруджа — златна и красива Добруджа,
преди нѣколко години само, преди
едно десетилѣтие, стана огнище на
националния героизъмъ и обезсмърти
името си. Кое българско сърдце не
трепва, коя българска душа не се свива
при спомена за великата Тутраканска
епопея? Тутраканъ е едно славно име
въ нашата история, свързано не само
съ една военна победа, но и съ единъ
свѣтълъ мигъ и възторженъ подемъ
на народа ни. При Тутраканъ: войни-
ци, жени и деца съ нечуванъ и неза-
помненъ героизъмъ, подъ градъ отъ
куршуми и предъ призрака на смърт-
та подчертахъ волята на България да
живѣе свободно. И докогато въ насъ
живѣе спомена за подвига при Тут-
раканъ, ще бждемъ дълбоко увѣре-
ни, че народъ, който знае така да се
бори, ще извоюва свободата си! Тази
вѣра се подхранва и отъ примѣра на
единъ националенъ герой, който из-
растна до степенъ на легендаренъ во-
дачъ на войска и народъ и следъ
смъртта си възкрѣсна въ народния
епосъ, рицаря на Добруджа — Генералъ
Колевъ!

Граждани на гр. Русе!

Добруджа е откъсната; единъ на-
родъ е раздѣленъ! Жестокитѣ дого-
вори за миръ иматъ сила днесъ, оба-
че, тѣзи договори, които сж съ ма-
стипо подписани и отъ хора създадени,
не могатъ да разкъсатъ връзкитѣ, ко-
ито сж отъ Бога изтъкани; това сж
ония нишки, които свързватъ Дунав-
ската равнина съ героитѣ, паднали въ
равнитѣ полета на Добруджа; нишки
невидими, но могщи и свещени!“

Нѣкога римскитѣ младежи, когато ставаха сутринъ, когато
си лягаха вечеръ, когато разговаряха, когато отиваха въ академията,
когато се молѣха, когато се любѣха, започваха и свършваха съ ду-
митѣ:

— Delenda Carthago!

И Картагенъ бѣ разсипанъ, Картагенъ падна.

Така ще паднатъ мирнитѣ договори, които отнеха на Бъл-
гария най-хубавитѣ ѝ територии, щомъ младежътъ непрекъснато
повтаря:

— Да падне Ньойи!

Suo tempore!

Това е нашия възгласъ, това е
нашия повикъ!

О време се опомнете господа, да
не би нѣвга да е късно.

Нима е нужно да повтаряме пра-
вдивата латинска пословица, съ която
да ви бодемъ въ очи — „Oculus habent
et non videtur, aurens habent et non
audivit“ — очи иматъ и не виждатъ,
уши иматъ и не чуватъ.

Не виждатъ и се правятъ, че не
виждатъ фактитѣ — резултатитѣ на
тѣхното безумие презъ 1919 година;
40,000,000 роби презъ ХХ вѣкъ! Без-
правие и насилие, тероръ и беззакон-
ия. Нима е нужно да изнасяме и до-
казваме всеизвестни и неопровержи-
ми факти и истини... Нужно ли е да
изнасяме на показъ нищетата и мизе-
рията, въ която е изпадналъ цѣлъ
единъ народъ, като българския, кой-
то бѣ безчовѣчно осакатенъ съ от-
рѣзането на всичкитѣ му крайници
— най-плодороднитѣ и свидни про-
винции Добруджа, Тракия, Западнитѣ
покрайнини и Македония — крайници,
които му доставяха животворния сокъ
за съществуване.

Отпущете затыкнатитѣ ви съ па-
мукъ уши и само за моментъ дайте
ухо на плача, стенанията и воя на от-
чаяние на милионитѣ беззащитни сж-
щества, вой носенъ непрестанно как-
то отъ Севѣрняка и Южняка, така
сжщо и отъ вѣтъра отъ изтокъ и
тоя отъ западъ.

Нима сте слѣпи предъ събитията
въ Германия, гдето 80,000,000 прос-
вѣтени чловѣка съ различни разби-
рания и вѣрую, смѣло и съзнателно
се нареждатъ подъ знамето на хлѣбъ,
правда и свобода?!

Да говоря ли за Унгария, която
съ нечуванъ героизъмъ отстоява и за-
щищава своята справедлива нацио-
нална кауза и гдето има само една
молитва?

Suo tempore! Господа, за да не би
да стане нѣвга късно! Б. Д. Поповъ

ДОБРУДЖА И НЬОЙ

България се намѣси въ свѣтовна-
та война не да завладѣе чужди земи
и населения, а да освободи своитѣ
поборени такива, да поправи неправ-
дата, жестоката неправда извършена
надъ ней въ Берлинъ презъ 1878 г.
и въ Букурещъ презъ 1913 год.

Уви, напразно останаха върховни-
тѣ усилия и скжпитѣ жертви, които
българския народъ, свободенъ и по-
робенъ, даде предъ свещенния ол-
таръ на великата идея за свобода и
обединение. България бѣ развѣнчана
и въ побѣднитѣ си лаври и въ на-
ционалнитѣ си идеали. Веригитѣ, въ
които бѣ окована, още по силно се
стѣгнаха. България наново бѣ униже-
на, оскърбена и ограбена.

Ньойскиятъ договоръ отъ 1919 г.
отреди зла участь и на Добруджа,
която вмѣсто да бжде освободена до
устието на Дунава, за да заживѣе че-
стита и щастлива, приютена въ скуга
на майката — Отечество, бѣ заробена
и въ втората си половина, бѣ всецѣло
хѣрлена въ лапитѣ на ненаситния и
вѣроломненъ съседъ, бѣ окована въ
нови по-тежки и по-страшни робски
окови.

Ньойи откъсна отъ България най-
свидния ѝ любимъ кътъ, свещенната
земя, българския Вилгеемъ, изъ пе-
пелищата на която въ вѣковетѣ като
фениксъ изникна българската държава.
Ньойи нарани жестоко народната
ни душа, защото отне отъ българския
патримониумъ земята, всѣка стжпка на
която носи следитѣ на българското
възродително дѣло, на нашата жизн-
ност и творчество, Ньойи хѣрли въ
робство историческия „жгълъ“, въ
който лежатъ паметницитѣ на нашата
естествена култура, гдето се намира
великата гробница на нашитѣ славни
деди и прадеди, надъ която и сега
витае тѣхния безсмъртенъ духъ, ус-
тоялъ презъ вѣковетѣ на всички ката-
клизми, който е вдѣхновявалъ и вдѣх-
новява поколенията въ нескончаемата
имъ борба съ враговетѣ на България.

Ньойи записа една отъ най-тъжнитѣ
страници въ историята на Бълга-

рия. Ньойи изневѣри и оскърби па-
метта и на милионитѣ бойци падна-
ли по всички фронтове на воюващия
свѣтъ, въодушевени отъ една мисль,
окриляни отъ единъ идеалъ: да съз-
дадатъ нова ера въ свѣта, да нѣма
роби, като всѣка държава принадле-
жи на своя народъ и всѣки народъ
на своята държава.

Ньойи поиска да погребѣ Добруджа
и да ѝ сложи надгробния камъкъ
на забвението.

Суетни усилия!

Добруджа живѣе въ душитѣ и въ
свѣдцата на нейнитѣ поборени и
на разсѣянитѣ ѝ въ изгнание чеда.
Добруджа живѣе въ съзнанието и
съвестта на свободнитѣ българи, на
всички поробени и на много свѣтли
умове въ свѣта, които заедно съ
насъ, трѣпнатъ отъ негодувание и
омерзение отъ създаденото отъ Ньойи
и отъ другитѣ диктати отъ 1919 г.
положение и, заедно съ насъ, се бо-
рятъ да възкресатъ погребенитѣ
въ Парижъ, Ньойи, Сень-Жерменъ
и Трианонъ правди и свободи.

Добруджанскитѣ поборени народъ
и емиграцията му сж на фронта
на борцитѣ за ревизия не, а
за унищожение на диктатитѣ отъ
1919 г., които смутиха реда и спокой-
ствието въ Европа, които спрѣха
възхода на чловѣчеството къмъ твор-
чество и величие.

Ние сме подъ знамето, задъ което
сж наредени всички поробени малцин-
ства и великата демокрация на Евро-
па и Америка, и вдѣхновени отъ свѣт-
лото дѣло на което служимъ, ще
вървимъ все напредъ отъ сила въ
сила, съ непоколебимата вѣра, че ще
победимъ, че иде възкресението, че
иде свободата на Добруджа, че Бъл-
гария ще бжде все тѣй мощна и вели-
ка, както е била по напредъ.

Долу Ньойи!

Да живѣе свободата!

Ангелъ Стояновъ

(Председател на Изпъл. комитетъ на Съюза
„Добруджа“)

Къмъ борба срещу поражението.

Всѣка година, по една традиция,
началото на която сложи Българскитѣ
националенъ студентски съюзъ презъ
1929 год., на 27 ноември, черната го-
дишнина отъ подписването на Ньойи-
ския договоръ за миръ — изъ Бъл-
гария трѣгватъ стотици млади оратори,
които въ многолюдни събрания
издигатъ своя гласъ на протестъ сре-
щу жестокостта на коравосърдечна
Европа. Нѣма градъ, нито по-голѣмо
село, което да не е произнесено огнено сло-
во срещу една несправедливостъ, коя-
то, ето вече 14 години, гнети цѣлото
българско племе.

Въпреки това, борбата срещу Ньойи-
ския договоръ у насъ напоследъкъ
започва да отслабва и то въ единъ
моментъ, когато идеята за премахване
на мирнитѣ договори започва да завла-
дява все повече свѣта.

Това се дължи на едно поражен-
ство, което систематически отъ извест-
но време започва да се насажда у
насъ. Вмѣсто цѣлия народъ да се обе-
дини подъ своето национално знаме
и да поведе решителна борба срещу
Ньойиския договоръ, тѣмо сега, кога-
то ревионизма завладява свѣта, у насъ
се намиратъ хора и срѣди, които про-
повѣдватъ сближение и то при явно-
то и категорично заявление на наши-
тѣ съседи, че тѣ ще приематъ едно
сближение, ако бжде изградено на ба-
зата на statu'quo. А това заявление
значи, че нашитѣ съседи не само че
нѣматъ никакво желание да облек-
чатъ положението на милионитѣ бъл-
гарски малцинства, които живѣятъ въ

заграбенитѣ отъ тѣхъ български земи,
но че тѣ сж свършени чужди на
мисльта да ни върнатъ тѣзи земи.
А безъ това за сближение, ние не
можемъ да мислимъ, защото сближе-
ние и приятелство може да има само
тамъ, гдето има искреностъ и справед-
ливостъ.

За нашитѣ „миролюбци“, обаче,
които проповѣдватъ на всѣка цена
сближение съ съседитѣ ни, нѣматъ
никакво значение цинцарскитѣ изстъп-
ления въ Добруджа, и кървавия ре-
жимъ въ Македония, Тракия и Запад-
нитѣ покрайнини. Тѣ аплодиратъ на
размѣненитѣ „братски“ цѣлувки между
коронованитѣ глави, безъ да държатъ
смѣтка, че тѣзи братски цѣлувки се
съпровождатъ съ револверни истрели
и кланета въ поробенитѣ български
краища, кждето сълзитѣ на много
български синове и деца не преставатъ
да обливатъ тѣхнитѣ измжчени и из-
терзани души.

За българската родолюбива мла-
дежъ апелътъ за сближение съ със-
едитѣ ни при това положение на нѣ-
щата и въ този моментъ, е не само
пораженство, но то е предателство
предъ интереситѣ и идеалитѣ на бъл-
гарското племе.

Българската родолюбива младежъ
не може да работи за такава „Бал-
канско локарно“. Затова, на 27 ноем-
ври, когато тя ще излѣзе и тази го-
дина да протестира срещу несправед-
ливия Ньойиски миренъ договоръ, тя
трѣбва да даде сигнала за борба сре-
щу поражението

Райко Ошановъ.

